

La mobilització continua contra les retallades: el dia 18 manifestació d'empleats públics i el 28 manifestació de la Plataforma Prou Retallades i Fòrum Social de Catalunya

CCOO i UGT proposen al Parlament una consulta popular sobre les retallades del Govern de la Generalitat

Els sindicats CCOO i la UGT estan adreçant als diferents grups del Parlament de Catalunya la proposta de text per a la realització d'una consulta ciutadana sobre les retallades que està duent a terme el Govern de la Generalitat. Els sindicats majoritaris consideren que l'Estatut de Catalunya reconeix el dret a l'educació, la sanitat i els serveis socials, i vincula tots els poders públics de Catalunya. El mateix Estatut recull que les disposicions que dictin aquests poders públics han de respectar aquests drets i s'han d'interpretar i aplicar en el sentit més favorable per a llur plena efectivitat. En aquest sentit, i d'acord amb el que disposa la Llei de consultes populars per via de referèndum, CCOO i la UGT han proposat un text per fer la consulta ciutadana de si el Govern de la Generalitat ha de garantir de manera efectiva i prioritària el compliment dels drets de ciutadania. La pregunta seria: **Creu que s'hauria de donar prioritat a la inversió en salut, educació i serveis socials**

bàsics, combinant-ho amb una política d'ingressos provinents de qui més té i de l'economia més especulativa?

MOBILITZACIONS

Al mateix temps, es continuen impulsant mobilitzacions per mostrar el rebuig ciutadà a l'allau de retallades que estem patint i que semblen no tenir final. De moment, els sindicats de la funció pública, CCOO, la UGT i IAC, han convocat per a aquest **dimecres, 18 de gener, una manifestació d'empleats públics, a les 17.30 hores, que s'iniciarà a la plaça de Sant Jaume** i que arribarà al Parlament de Catalunya on s'estarà fent la presentació dels pressupostos de la Generalitat per a aquest any 2012. Abans, al matí del mateix **dia 18, la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO de Catalunya ha convocat una concentració a les 11 hores davant de la seu de l'Institut Nacional de la Seguretat Social** que es troba en la confluència del passeig de Sant Joan amb el carrer Sant

Antoni Maria Claret de Barcelona. La concentració ve motivada per la pèrdua de poder adquisitiu que han patit les persones que perceben pensions, després de la congelació de les pensions contributives el 2011 i l'augment de tan sols l'1% per a aquest 2012, augment que queda compensat —negativament— per l'increment de l'IRPF. Des de CCOO de Catalunya també fem una crida a participar a la **manifestació que tindrà lloc el proper 28 de gener a Barcelona, convocada pel Fòrum Social de Catalunya i la Plataforma Prou Retallades sota el lema "No a la dictadura financera, aturem les retallades"**. La manifestació està convocada a les 17 hores a la plaça Universitat i anirà fins al final de l'avinguda Marquès de l'Argentera, tocant al parc de la Ciutadella, on es llegirà el manifest que s'està elaborant per a aquest esdeveniment. ■

editorial

NEGOCIACIÓ I MOBILITZACIÓ

L'objectiu del sindicalisme de CCOO és defensar i millorar les condicions laborals i socials de tots els treballadors i treballadores: a l'empresa, defensant els drets laborals i negociant les condicions laborals en els convenis col·lectius, i en l'àmbit so-

cial, actuant perquè els serveis públics, els preus dels serveis bàsics, les lleis i normes no empitjorin les condicions de vida de les persones.

Per això, negociem a les empreses, amb la patronal o amb els governs i ens mobilitzem per defensar els drets laborals i socials i per tenir més força per negociar en millors condicions.

Aquesta és la nostra manera d'actuar. Entenem que negociació i mobilització formen part de la mateixa estratègia, i que la mobilització no és un fi en si mateixa.

I aquesta manera de fer és la que ens reconeixen la majoria de treballadors i treballadores que fa que un cop més, amb el seu suport en les eleccions sindicals, CCOO continuem sent el primer sindicat a Catalunya i a Espanya. ■

- **Dimecres, 18 de gener, 17.30 hores. Manifestació d'empleats públics. Plaça de Sant Jaume de Barcelona. Convoca CCOO, la UGT i IAC.**
- **Dissabte, 28 de gener, 17.00 hores. Manifestació ciutadana. Punt de trobada Prou Retallades: Rbla. Catalunya / Rda. Universitat**

L'actitud de Panrico impossibilita arribar a un acord per a la planta de Santa Perpètua

Hores de negociacions no han estat suficients per assolir un acord sobre les modificacions de les condicions laborals i salarials proposades per la direcció de Panrico per a la fàbrica de Santa Perpètua de Mogoda.

L'actitud de l'empresa, que ha mantingut les seves propostes inicials pràcticament inamovibles, ha impedit poder arribar a un acord. Entre aquestes mesures, que CCOO considera inassumibles, hi ha la reducció de salaris en un 25% de mitjana (que arriba en alguns casos fins al 40%), la congelació salarial durant dos anys o l'ampliació de la jornada laboral en 150 hores anuals. ■

El futur de Cubigel compressors està en risc

El Comitè d'Empresa de Cubigel Compressors ha denunciat que la continuïtat de la fàbrica de Sant Quirze del Vallès està en risc. La decisió de l'INEM de no abonar les prestacions per atur corresponents al mes de novembre que havien de rebre els treballadors afectats per l'ERO temporal agreuja encara més les dificultats que està travessant la plantilla i pot provocar la inviabilitat imminent de l'empresa. La decisió de l'INEM es deu a un problema burocràtic. La documentació requerida per a l'ampliació de l'expedient es va datar a 1 de desembre i, segons l'INEM, queda fora de termini, raó per la qual es nega a pagar les prestacions d'atur als treballadors que estaven afectats per l'ERO el mes de novembre, després de tres mesos sense cobrar. Aquesta situació és insostenible per a la plantilla i posa en greu risc la continuïtat de la factoria. ■

Els dilluns del Cipri reprèn l'activitat parlant de "La Primavera Àrab, un any després"

La Fundació Cipriano García - CCOO de Catalunya torna a reprendre l'activitat d'Els dilluns del Cipri, i ho fa amb una conferència sobre "La Primavera Àrab, un any després" a càrrec del periodista Ferran Sales, qui va ser corresponent d'El País durant 15 anys a la ribera sud del Mediterrani.

L'acte tindrà lloc avui, 16 de gener, a partir de les 18 hores a les sales 11, 12 i 13 de la seu de CCOO, a Via Laietana, 16, primera planta, de Barcelona. Presenta la conferència Carles Vallejo, secretari de Formació Sindical, Cultura i Internacional de CCOO del Barcelonès. ■

L'any acaba amb 614.244 persones aturades i sense signes de millora per al 2012

El mes de desembre de 2011 va deixar una xifra de 614.244 persones registrades com a aturades a les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya, un 9,2% més que fa un any. Respecte del mes anterior hi ha hagut una reducció de -1.425 persones aturades (-0,2%). Aquesta lleugera reducció de l'atur, però, és fictícia, ja que és deguda a l'esgotament de les prestacions per atur, la no-renovació de la demanda i l'inici de cursos de formació ocupacional, atès que, un mes més, el nostre mercat de treball segueix sense generar ocupació.

El 2011, la contractació total a Catalunya es va reduir en un -4,6% respecte de l'any 2010

(-7.587 contractes que fa un any). La contractació temporal va caure en un -1,8%, i la indefinida, en un -26,8%. Pel que fa a prestacions, el mes de novembre hi havia a Catalunya 443.298 persones aturades que rebien una prestació per atur: un 55%, una prestació contributiva; un 40%, un subsidi, i prop d'un 4,5%, la renda activa d'inserció. Per tot això, CCOO insta a canviar la política de retallades injustificades per una política que aposti per la inversió pública i la millora dels serveis públics que reactivin l'economia i contribueixin a crear ocupació i exigeix al Govern central que qualsevol reforma laboral que vulgui dur a terme sigui amb l'acord dels agents socials,

ja que les reformes decidides unilateralment no han creat mai ocupació al nostre país. A més, el sindicat acusa el Govern central de carregar sobre les persones més febles la reducció de la despesa pública amb la congelació del salari mínim, la retirada de l'ajut per a l'emancipació dels joves i la no-recuperació del poder adquisitiu dels pensionistes. ■

CCOO recull en una guia tota la informació d'interès per a les persones que ocupen treballadores i treballadors del servei domèstic a la seva llar

En cas que ocupis persones del servei domèstic a la teva llar, t'interessa conèixer quines són les teves noves responsabilitats respecte d'aquests treballadors i treballadores.

Des del dia 1 de gener d'enguany s'ha produït la in-

tegració de les persones treballadores del servei domèstic al règim general de la Seguretat Social. Això suposa l'equiparació de drets i deures amb la resta de treballadors assalariats i nous requisits de contractació i de relació amb la Seguretat Social.

Es considera persona treballadora de la llar qui és contractat per la persona titular de la llar, i realitza tasques domèstiques, té cura o atenció de membres de la família, feines de guarderia, jardineria, conducció de

vehicles, etc., i ho fa de manera retribuïda en l'àmbit de la llar familiar. No tenen aquesta consideració les tasques domèstiques fetes mitjançant contractes mercantils o civils o ETT ni les de professionals o no professionals de l'atenció a persones amb dependència a la llar, ni les relacions entre familiars i a títol d'amistat o veïnatge.

Pots conèixer tots els aspectes de la nova regulació d'aquesta relació laboral i les obligacions respecte de la Seguretat Social, al nostre web www.ccoo.cat. ■

PARTICIPA AMB CCOO A LES XARXES SOCIALS

www.twitter.com/ccoocatalunya
www.youtube.com/ccoocatalunya
www.facebook.com/ccoocatalunya

**Per a més informacions,
connecta't
www.ccoo.cat**

CCOO mostra preocupació per l'augment de casos de violència de gènere

CCOO continua preocupada per l'augment dels casos de violència de gènere que s'estan donant darrerament. El sindicat també ha pogut comprovar com han augmentat les consultes d'assessorament fetes, majoritàriament, a dones treballadores exposades a violència en el seu lloc de treball, tot i que també hi ha demanda per atendre casos de violència provinent de la parella. Concretament, les categories de violència envers les dones que s'atenen des del sin-

dicat són: assetjament sexual, assetjament per raó de sexe i violència de la parella.

Amb les dades a la mà s'observa un increment significatiu dels casos atesos per CCOO: dels 24 casos considerats en el període 2009-2010 es passa als 35 casos atesos el 2010-2011, tal com es pot veure, desglossat per territoris, en el quadre adjunt.

Amb tot, aquest increment pot tenir més a veure amb el treball de sensibilització que

s'està duent a terme, la formació de delegades i delegats en l'aplicació de la legislació actual, i la Llei d'igualtat, que promou l'obligatorietat de pactar amb els agents socials protocols de prevenció i actuació. Aquests protocols comporten també una feina de sensibilització dels treballadors i treballadores de les empreses. A més, des de l'acció sindical i la negociació col·lectiva s'insta a l'aplicació i la millora dels drets laborals en cas de dones que pateixen violència de gènere, i a la informació de l'aplicació i les prestacions de la Seguretat Social.

Un dels objectius de CCOO és l'eliminació de la violència masclista, seguint una línia de treball per prevenir i atendre les situacions que es detecten, a través de la representació sindical o a través de les mateixes afectades. L'atenció es dona des de les seccions sindicals, les federacions i les unions territorials del sindicat. ■

TOTAL DE CASOS DE VIOLÈNCIA MASCLISTA

	2009-2010	2010-2011
Barcelonès	11	18
Girona	0	3
Lleida	0	3
Tarragona	1	1
Baix Llobregat	5	2
V. Oriental-Maresme	3	3
V. Occidental	2	5
Bages-Berguedà	0	0
Anoia	0	0
Osona	0	0
Alt Penedès-Garraf	2*	0
TOTAL	24	35

*Font: Elaboració pròpia a partir de dades Secretaries de la Dona de Catalunya

CCOO i UGT presenten al PSC el referèndum sobre les retallades

El secretari general de CCOO de Catalunya, Joan Carles Gallego, i el seu homòleg de la UGT, Josep M. Àlvarez, es van reunir amb la direcció del PSC per fer-li arribar la seva proposta perquè el Parlament de Catalunya convoqui una consulta popular sobre les retallades i, d'aquesta manera, la ciutadania pugui expressar el seu acord o desacord amb la política de reducció de serveis públics que està duent a terme el Govern de la Generalitat. Ambdós sindicats s'han adreçat a tots els grups parlamentaris catalans perquè impulsin aquesta consulta. ■

Desconvoada la vaga a Azkar

L'assemblea de treballadors d'Azkar ha decidit per majoria desconvojar la vaga prevista pels dies 17 i 18 de gener, prendre les mesures legals oportunes i

posposar qualsevol mesura sindical. Recordem que el Comitè d'Empresa d'Azkar havia anunciat vaga en protesta per les decisions unilaterals d'enorme perjudici als treballadors preses per la direcció. El passat mes d'abril, l'empresa de logística va anunciar la intenció de fer canvis per motius econòmics, i amenaçava amb un expedient de regulació d'ocupació i amb retallades a les condicions laborals. ■

Mobilitzacions a Iberia

Els representants dels sectors aeris de CCOO i UGT de tot l'Estat convocaran mobilitzacions a

Iberia, ja que no s'ha observat cap avenç després de les reunions amb la direcció per garantir l'ocupació als treballadors.

Amb la creació de la companyia de baix cost Iberia Express i la fusió d'Iberia i British Airways en International Airlines Group, la direcció demana concessions a la plantilla que poden posar en perill llocs de treball, especialment els treballadors de terra i els tripulants de cabina de passatgers (TCP).

Davant d'aquesta situació, CCOO i UGT han comunicat que aniran a la vaga per defensar l'ocupació a l'empresa. ■

Giovanni Baseotto secretari general de la CGIL Lombardia

“La decisió de convocar una vaga general no és senzilla en període de crisi perquè suposa demanar-li al treballador un sacrifici molt gran”

Giovanni Baseotto és secretari general de la CGIL de la Llombaràdia des del juliol del 2008. En el seu primer mandat, Nino, que és com el coneixen els companys i companyes llobards, s'ha hagut d'enfrontar a una situació de creixent complexitat. Pel descrèdit de la política a Itàlia. Per la deriva econòmica que ha acompanyat el darrer Govern Berlusconi. Per la pèrdua de la unitat sindical. Per una agressió implacable i sense precedents contra les conquestes i drets de la classe treballadora italiana.

■ **La descentralització de la negociació col·lectiva és una de les receptes que s'estan intentant imposar des de l'ofensiva neoliberal a què ens enfrontem. Les decisions imposades a les fàbriques de Fiat a Mirafiori i Pomigliano van en aquest sentit i suposen un atac a un dels fonaments de la pràctica sindical.** Dins la patronal italiana actualment s'enfronten dues línies. Una és la que es correspon amb el que ha succeït a la Fiat, la de la destrucció del conveni nacional i de la marginació de totes aquelles forces sindicals que manifestin un desacord amb la línia de l'empresa. Però també hi ha una altra línia a Confindustria (patronal

italiana) que pensa que el diàleg social, l'enfrontament democràtic i constructiu amb els sindicats, és un fet útil per reprendre el desenvolupament. El Sr. Marchioni ha emprès a la Fiat la línia de la ruptura, de l'eliminació de la dissensió, de l'aïllament de la CGIL. Això és el que ha succeït a Mirafiori i a Pomigliano amb acords que s'imposen als acords col·lectius i als drets individuals de les persones, com poden ser el dret a la vaga o el dret a la malaltia. Des d'aquest punt de vista era evident que la CGIL no podia secundar aquesta línia, no podia dir que sí. Al referèndum, una gran part dels treballadors, més del 40%, va dir que no a un acord que en realitat era un xantatge, perquè es deia que o se signava o es perdien els llocs de treball. En aquesta situació no és fàcil per a un treballador dir que no. Però s'ha dit que no, i això demostra la importància que ha tingut la posició de la CGIL, i que és fonamental continuar fent acords en positiu amb Confindustria que mantinguin viu el conveni nacional.

■ **La unitat sindical de les tres confederacions italianes ha sigut durant molts anys un exemple per a les confederacions europees. Ara aquesta unitat s'ha perdut. Quina valoració en feu a la CGIL?**

La divisió amb la CISL i amb la UIL ha suposat una cosa per a tot Itàlia: que avui el sindicat és més feble. És més feble la CGIL i són més febles la CISL i la UIL. I són més fortes les empreses. Nosaltres no ens resignem a aquesta situació. Continuem donant a les coses la importància que tenen, i contra allò que està malament s'ha de lluitar, però al mateix temps insistim molt a recuperar un diàleg positiu amb la CISL i amb la UIL. La unitat sindical no és per l'interès de la CGIL, de la CISL o de la UIL, és per l'interès de la classe treballadora i dels pensionistes. Sense la unitat sindical no tan sols som més febles, sinó que anem enrere. Moltes de les coses fetes pel Govern Berlusconi tan sols han estat possibles pel fet que no hem estat capaços de respondre amb un front sindical unit.

■ **La CGIL ha convocat cinc grans mobilitzacions i vagues generals des de la pèrdua de la unitat sindical. Per a l'estructura sindical de la CGIL, quin ha estat el cost d'haver encapçalat la resistència dels treballadors i treballadores a les polítiques de la dreta italiana?**

Per a un sindicat com la CGIL, convocar una vaga general mai és una decisió senzilla. No és senzilla perquè la vaga general és l'arma més important de què

disposa un sindicat. No és senzilla en el període de crisi perquè suposa demanar-li a les persones treballadores un sacrifici molt gran. El que ens ha sorprès és que en aquestes cinc vagues generals hem trobat un consens creixent, sempre superior al nombre d'afiliats de la CGIL. La darrera vaga, el 6 de setembre, va ser una cosa extraordinària perquè la participació va ser molt superior a la precedent; hi van participar molts afiliats, també d'altres sindicats. A les manifestacions hi han participat no tan sols els treballadors i treballadores o els pensionistes, sinó també la ciutadania en general. Per primera vegada hem vist que molts afiliats, delegats i també quadres dels altres sindicats no tan sols hi han participat, sinó que ens han vingut a veure per dir-nos que volien que sabéssim que eren allà. Volien que anunciéssim la seva presència. Crec que aquest ha sigut un missatge fort per a la mateixa CISL i per a la mateixa UIL que ens confirma el fet que vam convocar la vaga general sols, però que en cap moment hem estat sols.

■ **La situació actual comporta un desprestigi creixent de la política. La relació entre sindicat i política mai és senzilla, però tenim clar, des dels sindicats, que la política és neces-**

sària. Com podem garantir que els procediments democràtics siguin representatius i transparents?

Penso que la crisi de la política és un fet molt negatiu i molt perillós per a la democràcia. La CGIL mai se sumarà al cor de l'antipolítica, que a Itàlia és molt fort. Mai acceptarem que es digui que són tots iguals, mai acceptarem que la política sigui una cosa bruta. La política és un element fonamental de la dialèctica democràtica d'un país, i els partits són un element fonamental d'aquesta dialèctica. Dit això, penso que cadascú ha de fer el que li correspongui. El sindicat ha de defensar els interessos d'una part, i ho ha de fer amb una visió general de les necessitats de la societat. Penso que acomplint la nostra missió, tot i dient coses diferents a les del món de la política, sol·licitant a la política plantejaments diferents, tot i que sigui en un enfrontament dialèctic dur, important, amb la política, l'ajudem a trobar-se a si mateixa. Ajudem la política a ser més creïble i a tornar a ser una cosa per la qual els ciutadans, les persones, considerin que val la pena lluitar.

■ Espanya i Itàlia estan en una situació difícil. Són països que necessiten de manera urgent el creixement per poder fer front als seus compromisos. Itàlia amb un deute del 120% del PIB té encara possibilitats per articular el creixement o es veurà condemnada a una dècada perduda?

Itàlia, Grècia, la mateixa Espanya, han de tenir el coratge de dir a la UE que amb la política que predica l'FMI, el BCE, la mateixa Comissió Europea, no es va gaire lluny. A la crisi no es respon amb polítiques recessives, no es respon tan sols amb polítiques de retallades, amb

la lògica monetarista. No es pot penalitzar el consum i esperar el creixement. Des d'aquest punt de vista, el nostre Govern ho ha espallat tot, ha penalitzat qualsevol tipus de recuperació. Ha fet mal a Itàlia. Nosaltres, com a CGIL, hem presentat les nostres propostes alternatives al Govern, i hi hem donat suport amb la vaga general, i continuarem, perquè pensem que en el pitjor moment de la crisi s'ha de tenir la força i el coratge d'invertir en el creixement, en el treball. La nostra societat té avui un problema de tipus cultural. Ha de tornar a donar valor al treball i al que treballa. El treball no és una despesa que s'hagi de reduir o eliminar. El treball és un recurs per a la nostra societat. Si no s'entén això i no s'inverteix ni es treballa per recuperar el desenvolupament i el consum, la perspectiva per a la nostra societat serà mísera. Una perspectiva on hi ha el risc que acabin guanyant la resignació, les proclames populistes i corporatives, res de bo per a moviments sindicals com l'italià o l'espanyol, que tenen una gran tradició confederal. Una gran tradició de guardar sempre els interessos dels que representen, però també els interessos del conjunt del país.

■ La resposta del Consell i de la Comissió Europea a la crisi comporta la pèrdua de drets i prestacions per als treballadors i treballadores. Com podem fer front al risc que el projecte europeu s'acabi identificant amb aquesta ofensiva neoliberal?

Som d'aquells que van creure primer en Europa en un moment en què la dreta no ho feia. Quan es parla d'aquests temes penso en Grècia. La Comissió Europea, el BCE, l'FMI estan imposant a Grècia, als treballadors grecs, al Govern, sacrificis que no tenen cap

sentit. Amb aquests sacrificis, continuen amenaçant el futur dels treballadors, dels joves grecs. Per aquesta via, Grècia està destinada a caure. Perquè retallant-ho tot no se salva una economia, sinó que s'ofega. Aquesta és la lògica que ha de canviar a Europa. No es pot acceptar que hi hagi imposicions com aquestes sobre governs com el grec, o que el Govern italià rebí ordres directes del Banc Central Europeu. No es pot acceptar que a altres governs, com l'espanyol, se'ls condemni a acceptar propostes que estan equivocades des del punt de vista econòmic. Perquè la crisi es combat amb mesures anticíclics. Cal més coratge. La sensació a Europa és que millor ens quedem a casa, invertim el mínim possible, esperem que passi, i així els que guanyen són els especuladors, les finances, i altres coses que tenen poc a veure amb la gent de carn i ossos, que és la que nosaltres representem.

■ Sembla evident que enfront d'aquest atac concertat cal que els treballadors i treballadores europeus estremem files i lluitem junts. Quins són els passos més importants per articular una acció sindical europea més contundent, més efectiva, més eficient?

Fins fa uns anys t'hauria dit que era un problema de dèficit de les polítiques de la GES. Penso que això ja no ho podem dir després del congrés d'Atenes. Perquè la GES s'ha dotat de polítiques molt interessants, que es poden compartir, fortes. El que manca, el que falta, és traduir aquestes polítiques en una estructura sindical renovada, més capaç de fer evidents aquestes polítiques. Sempre m'impressiona el fet de pensar en les decisions d'Atenes i saber que aquestes decisions provenen d'un petit grup

de dirigents de diversos sindicats a escala europea que no tenen res a veure amb els debats nacionals a cadascuna de les confederacions sindicals, que tenen poc a veure amb els debats que tenim a Itàlia o Espanya. Des d'aquest punt de vista no sóc pessimista, em sembla que a Europa està creixent una consciència d'aquesta necessitat, està creixent una xarxa d'homages i dones dels sindicats europeus que pensen això i que ho estan construint. Tots hem de treballar plegats per poder fer un salt qualitatiu. Sinó intentariem donar respostes locals a qüestions globals i estaríem en perill de perdre-ho tot.

■ Quines oportunitats ens donen els Quatre Motors en aquest marc per construir la unitat d'acció en l'àmbit europeu? Com podem posar en valor sindicalment la xarxa dels Quatre Motors?

Només cal pensar en què és Europa i en què són les polítiques europees, i quina importància té per a les polítiques europees la política regional. Catalunya, Rhône-Alpes, Baden-Württemberg i Lombardia són quatre regions importants d'Europa. Al passat han fet coses importants juntes, i penso en l'àmbit institucional, però també en l'àmbit sindical. Per això potser el que cal és recuperar la memòria del que s'ha fet en el passat i reivindicar que en l'àmbit institucional es reprenguin els Quatre Motors. No podem resignar-nos, no podem ser partícips d'aquesta somnolència que ha atacat les institucions dels Quatre Motors, hem de ser la part viva, els que despertin les institucions, els que despertin les associacions, perquè d'aquestes quatre regions pot venir un missatge útil per a nosaltres i útil per a tot Europa.■

Ricard Bellera